

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **L. B.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Michalem Chuchútem
sídlem náměstí Junkových 2772/1, 155 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 10. 5. 2018, č. j. 058353/2018/KUSK, sp. zn. SZ_039392/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č. j. 058353/2018/KUSK, sp. zn. SZ_039392/2018/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 13. 4. 2018, č. j. MUKOLIN/KU 35601/18-kus, sp. zn. KU 4624/2018, v části, kterou byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 5. 3. 2018, **se zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Michala Chuchúta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou s účinkem ke dni 23. 6. 2018, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný

zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo též „povinný subjekt“) ze dne 13. 4. 2018, č. j. MUKOLIN/KU 35601/18-kus, sp. zn. KU 4624/2018 (dále též „druhé prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 5. 3. 2018 podaná podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobce současně navrhl, aby soud uložil správnímu orgánu I. stupně povinnost poskytnout mu jím požadované informace týkající se věku, pohlaví a nominující politické strany předsedů, členů a zapisovatelů okrskových volebních komisí č. X, X, X, X, X, X, X, X a X.

2. Žalobce předně namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu, že žalovaný pouze odkazoval na věcné posouzení odmítnutí části žádosti o informace v druhém prvostupňovém rozhodnutí, ačkoli žalobce již v odvolání uváděl, že i druhé prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje žádné úvahy povinného subjektu, jak dospěl k závěrům, že jsou požadované informace osobními údaji vyloučenými z poskytování podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V další části žaloby se pak žalobce podrobně zabývá povahou požadovaných informací a uvádí argumenty, pro které jednak nepovažuje požadované informace za osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), a dále uvádí i argumenty, na základě kterých by mu měly být požadované informace poskytnuty i v případě, že by je povinný subjekt vyhodnotil jako osobní údaje. Žalobce má totiž za to, že mu mohly být požadované informace poskytnuty i proto, že se jedná o informace podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, tj. že jde o informace o veřejně činné osobě, jejichž poskytnutí je v souladu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále žalobce upozorňuje na to, že jde o informace o subjektech, které lze považovat za příjemce veřejných prostředků, čímž byla naplněna podmínka § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce poukázal i na to, že v případě, kdy žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že jsou požadované informace osobními údaji, nijak nezjišťovali u dotčených osob, zda s poskytnutím osobních údajů souhlasí, což je dle žalobce rozporné s nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10. V závěru pak žalobce poukázal na test proporcionality, na základě kterého má za to, že poskytnutí požadovaných informací odpovídá účelu zákona a umožňuje dosáhnout legitimního cíle, tj. získání informací pro provedení vědeckého výzkumu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, ve kterém se Ústavní soud zabýval podmínkami odmítnutí poskytnutí informací podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále žalovaný poukázal na čl. 9 odst. 1 nařízení Parlamentu a Rady EU 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 (dále jen „nařízení GDPR“), podle kterého se zakazuje zpracování osobních údajů, které vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání či filozofickém přesvědčení nebo členství v odborech, a zpracování genetických a biometrických údajů za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby a údajů o zdravotním stavu či o sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby. K uplatněným žalobním námitkám pak žalovaný sdělil, že žalobce v odvolání proti částečnému odmítnutí informace neuvedl přezkoumatelné tvrzení ani žádný důkaz, ze kterého by vyplývalo, že informace samotná se týká veřejného zájmu a že je žalobce v roli společenského hlídače psa. Zároveň žalovaný uvedl, že ani provádění sběru dat pro nepojmenovaný výzkum fyzické osoby není ve veřejném zájmu, je pouze v zájmu výzkumníků, fyzických osob,

možná univerzity, kteří ale nejsou v roli hlídacích psa demokracie. Žalobce podle žalovaného neprokázal, že by sdělení pohlaví a politické orientace bylo přínosné a v zájmu diskuze o věcech veřejného zájmu. Žalovaný tak považuje za nesporné, že žalobce neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacích psa“. Podle názoru žalovaného jsou osobní údaje o pohlaví a politických názorech, jakožto údaje soukromé fyzické osoby, vyloučeny ze zpracování. Žalobce podle žalovaného neobstál v testu proporcionality a jeho soukromý zájem tak nepřevážil nad veřejným zájmem na ochraně osobních údajů.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Dne 2. 3. 2018 obdržel povinný subjekt žádost o informace, ve které žalobce požadoval poskytnout informace vztahující se k volbám do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR konaných ve dnech 20. 10. – 21. 10. 2017. Žalobce konkrétně žádal poskytnout:

- 1) *věk, pohlaví, nominující politická strana předsedy OVK (okresní volební komise – pozn. soudu) a dále informaci o tom, zda byl totožný předseda OVK u voleb do PSP (Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky – pozn. soudu) konaných dne 25. 10. – 26. 10. 2013,*
- 2) *věk, pohlaví a nominující politická strana ostatních členů OVK s výjimkou zapisovatele,*
- 3) *věk, pohlaví, délku trvání pracovního poměru zapisovatele a dále informaci o tom, zda vykonával funkci zapisovatele poprvé,*
- 4) *běžný účel budovy, ve které byla volební místnost umístěna (např. hospoda, škola, úřad, domov důchodců).*

a to zvlášť pro okrsky: X, X, X, X, X, X, X, X, X.

Dále žalobce žádal o sdělení počtu vydaných voličských průkazů pro volby do Poslanecké sněmovny i pro volby prezidenta republiky a počtu, kolik jich nebylo doručeno včas včetně uvedení důvodu opožděného doručení voličského průkazu.

5. Jako podklad pro vydání rozhodnutí je ve spise založeno i vyjádření Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 9. 3. 2018, č. j. MV-29287-6/OV-2018 (dále jen „vyjádření ministerstva“), které bylo adresováno Obecnímu úřadu V. a ve kterém se ministerstvo vyjadřovalo k žádosti o informace týkající se voleb tak, že je třeba zvážit, zda by poskytnutím požadovaných údajů o věku, pohlaví, nominujícím politickém subjektu, opakování funkce předsedy či funkce zapisovatele a jeho délce pracovního poměru nedošlo k porušení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále ministerstvo také uvedlo, že není orgánem kompetentním k poskytování konzultací k zákonu o ochraně osobních údajů a odkázalo na Úřad pro ochranu osobních údajů.
6. Povinný rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, č. j. MUKOLIN/KU 21882/18-kus, sp. zn. KU 4624/2018 (dále jen „první prvostupňové rozhodnutí“), částečně odmítl žalobci poskytnout informace o věku, pohlaví a nominující politické straně, neboť dle jeho názoru by poskytnutím těchto údajů došlo k porušení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť jde o údaje, které by mohly vést k jednoznačné identifikaci osoby. Dále povinný subjekt považoval zejména informaci o tom, který politický subjekt daného člena okrskové volební komise jmenoval, za citlivý údaj podle zákona o ochraně osobních údajů.

7. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl nepřezkoumatelnost, neboť kromě citací zákonů rozhodnutí pouze uvádí, že požadované informace mohou vést k jednoznačné identifikaci osoby, aniž by byl tento závěr odůvodněn. Podle žalobce měl povinný subjekt zkoumat naplnění definičních znaků osobního údaje. Žalobce současně upozornil na to, že neexistuje žádná veřejně přístupná databáze, ze které by mohlo být za pomoci poskytnutých údajů možné identifikovat konkrétního člena okrskové volební komise.
8. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 4. 2018, č. j. 047313/2018/KUSK, sp. zn. SZ_039392/2018/KUSK (dále jen „zrušovací rozhodnutí“), zrušil první prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že toto rozhodnutí povinného subjektu nezrušil z důvodů, které žalobce uvedl v odvolání, ale z důvodu, že výrok rozhodnutí povinného subjektu nesplňoval náležitosti výroku rozhodnutí podle § 68 odst. 2 správního řádu, neboť povinný subjekt neuvedl do výroku všechna ustanovení, podle nichž bylo postupováno. Žalovaný považoval rozhodnutí za přezkoumatelné, neboť povinný subjekt v něm uvedl, o jaká právní ustanovení se opírá, a správně vyhodnotil důvody pro částečné odmítnutí informace. V závěru pak žalovaný poznamenal, že doplnění odůvodnění rozhodnutí provedené v postoupení odvolání je právně relevantní.
9. Druhým prvostupňovým rozhodnutím (ze dne 13. 4. 2018) povinný subjekt rozhodl zcela totožně jako v prvním prvostupňovém rozhodnutí (ze dne 14. 3. 2018), tedy ve stejném rozsahu a ze stejného důvodu uvedenou žádost částečně odmítl.
10. Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a druhé prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že odvolání není důvodné a odkázal na vlastní zrušovací rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

12. Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost druhého prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť obsahuje citace právních předpisů, a nikoli závěry, ke kterým povinný subjekt dospěl, a neobsahuje ani žádné úvahy povinného subjektu, třebaže by měly představovat hlavní prvek odůvodnění. Podle žalobce je z důvodu nevypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelné i napadené rozhodnutí, v němž žalovaný pouze odkázal na jiné své rozhodnutí, které ale k napadenému rozhodnutí nepřiložil, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a dopustil se i procesního pochybení, když nevypořádal odvolací námitky.
13. Soud v úvodu poukazuje na to, že žalobce může žalobou podle § 65 s. ř. s. v zásadě napadat toliko rozhodnutí, které bylo vydáno v druhém stupni, což vyplývá jednak z ustanovení § 5 s. ř. s. a dále i z § 68 písm. a) s. ř. s., které stanovují žalobci povinnost vyčerpát řádné opravné prostředky před podáním žaloby. Pouze v případech, ve kterých jde v rámci

svobodného přístupu k informacím o tzv. procesní ping-pong mezi povinným subjektem a odvolacím orgánem, může žalobce podat žalobu i přímo proti prvostupňovému rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout. V nyní posuzované věci však o takovou situaci nejde, proto se uplatní procesní postup popsany v úvodu tohoto odstavce. Přesto však platí, že prvostupňové rozhodnutí tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, a proto soud přihlíží a zkoumá i prvostupňové rozhodnutí zvláště tehdy, vztahují-li se případné žalobní námitky k pochybením ve správním řízení, ke kterým došlo již v řízení u správního orgánu I. stupně a které žalovaný případně nenapravil.

14. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Nevypořádal-li se správní orgán s námitkami, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109].
15. Žalobce v odvolání proti druhému prvostupňovému rozhodnutí (shodně jako proti prvnímu prvostupňovému rozhodnutí) namítal jeho nepřezkoumatelnost zejména proto, že rozhodnutí neobsahovalo úvahy správního orgánu a byla v něm pouze citována zákonná ustanovení. Žalobce rozporoval, že by bylo možné na základě poskytnutých informací identifikovat konkrétní osoby, neboť neexistuje veřejně dostupná databáze členů volebních komisí. Žalovaný s uvedeným argumentem nesouhlasil, nepovažoval ho za důvodný a trval na tom, že je druhé prvostupňové rozhodnutí věcně správné.
16. Soud uvádí, že by nebylo pochybením žalovaného, pokud by ohledně vypořádání odvolací námitky odkázal na své dřívější rozhodnutí, pokud by vedle řádné specifikace rozhodnutí číslem jednacím také řádně identifikoval odvolací námitku a způsob jejího vypořádání a jednalo by se o rozhodnutí vydané v jiné věci žalobce či žalobci jinak dostupné. Takto ale žalovaný nepostupoval, neboť pouze obecně uvedl, že se s argumentací žalobce vypořádal již v odkazovaném (zrušovacím) rozhodnutí, aniž by specifikoval, v jaké jeho části a s jakým závěrem jsou dané námitky vypořádány. Odkazy na jiná rozhodnutí mají smysl tehdy, pokud se žalovaný plně ztotožňuje s vypořádáním konkrétní opakovaně uplatněné námitky a nemělo by žádného významu uvedenou argumentaci kopírovat do dalšího rozhodnutí, nebo též tehdy, pokud odvolatel uplatňuje totožné odvolací námitky a odvolací orgán se jimi již dostatečně v předchozím řízení zabýval. Avšak vždy, když žalovaný přistoupí k odkazu na jiné své rozhodnutí, nebo případně na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měl by identifikovat námitku, na jejíž vypořádání odkazuje, a zároveň by měl do napadeného rozhodnutí vtělit závěr, který byl v odkazovaném rozhodnutí přijat, případně by mělo vypořádání uplatněné námitky z odkazovaného rozhodnutí jasně vyplývat. Nelze akceptovat postup, ve kterém žalovaný toliko bez bližší specifikace odkáže na odůvodnění jiného svého rozhodnutí, aniž by bylo z napadeného rozhodnutí zřejmé, že se jednotlivými námitkami skutečně zabýval.
17. V odkazovaném rozhodnutí sice žalovaný uvedl, že „[r]ozhodnutí je přezkoumatelné, neboť povinný subjekt v odůvodnění uvedl, o jaká právní ustanovení se opírá a správně vyhodnotil

důvody pro částečné odmítnutí informace“, avšak nikde již nezmínil nebo nespecifikoval úvahy povinného subjektu, jejichž absenci žalobce namítal. Pakliže žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že neobsahuje žádné úvahy správního orgánu, neboť prvostupňové rozhodnutí uvádí jen citace zákona a konstatování, že by poskytnutím informací došlo k porušení zákona a že požadované údaje mohou vést k jednoznačné identifikaci osob, není výše citované vypořádání příléhavé k uplatněné odvolací námitce, neboť žalobce správnímu orgánu I. stupně nevytýkal, že neuvedl konkrétní zákonná ustanovení, nebo že by neuvedl důvod neposkytnutí informací. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že neobsahuje konkrétní úvahy, které vedly správní orgán I. stupně k závěru, že by poskytnutím požadovaných informací došlo k porušení zákona. Zároveň soud podotýká, že tyto úvahy nejsou uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí, ani v napadeném rozhodnutí, ani v rozhodnutí, na které žalovaný odkazoval.

18. V přezkoumávaném případě tak žalovaný odkazuje na své dřívější zrušovací rozhodnutí, ve kterém nelze nalézt argumentaci vyvracející dříve uplatněné žalobcovy námitky. Navíc žalovaný zcela nepřipustně akceptoval jako součást odůvodnění rozhodnutí, resp. právně relevantní rozšíření odůvodnění, i vyjádření správního orgánu I. stupně, které mu bylo zasláno současně s postoupením spisu k odvolacímu řízení. Toto stanovisko je však správním orgánem I. stupně vypracováváno pro účely odvolacího řízení na základě § 88 odst. 1 správního řádu, není součástí odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu, ani není žadateli zasíláno, a proto je zcela nepřipustné, aby žalovaný v souvislosti s posuzováním přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně akceptoval a považoval za jeho součást i stanovisko k podanému odvolání, pokud jeho obsah sám nepřevzme do odůvodnění napadeného rozhodnutí.
19. K odůvodnění druhého prvostupňového rozhodnutí je nutno podotknout, že pouze přejalo hypotetické závěry z vyjádření ministerstva, které bylo navíc určeno obci se 4 volebními okrsky, aniž by správní orgán I. stupně tyto závěry jakkoli doplnil o individualizované poměry u správního orgánu I. stupně, do jehož obvodu spadalo 29 volebních okrsků. Navíc velikost obce a možná vzájemná známost jejích občanů nemusí být jediným rozdílem mezi správním orgánem I. stupně a obcí V. Je třeba připustit, že pokud se některé osoby vzájemně znají, mohou se identifikovat i na základě obecnějších údajů, ovšem v takovém případě je příčina identifikace konkrétní osoby nikoli v poskytnutém údaji, ale v tom, že byla tato osoba a její vlastnosti jiné osobě dříve známy. Napadené prvostupňové rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy a závěry, které by odůvodňovaly částečné odmítnutí poskytnutí požadovaných informací z důvodu, že by šlo o poskytování osobních údajů.
20. Soud tak dává žalobci za pravdu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z jeho odůvodnění není seznatelné, z jakého důvodu považoval žalovaný námitky žalobce za liché, mylné anebo vyvrácené. Žalovaný nedostatečně identifikoval způsob vypořádání odvolacích námitek, když obecně odkázal na své dřívější zrušovací rozhodnutí, ačkoli ani v něm nejsou žalobcovy námitky vypořádány přezkoumatelným způsobem. Žalovaný se v odůvodnění omezil pouze na konstatování, že shledal druhé prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelným, ačkoli jak je patrné z výše uvedeného, jde o rozhodnutí zatížené vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a nesplňující ani náležitosti § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neobsahuje žádné úvahy, na základě kterých dospěl správní orgán I. stupně k závěru o aplikovatelnosti citovaných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. Z jeho odůvodnění je seznatelné

pouze to, že by poskytnutím požadovaných informací došlo k porušení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, protože by poskytnuté údaje mohly vést k identifikaci daných osob, ale absentují úvahy, na základě nichž měl správní orgán I. stupně za to, že by bylo možné tyto osoby identifikovat. Nehledě na to, že jde o závěr, který byl doslovně opsán z vyjádření ministerstva ze dne 9. 3. 2018, které ale bylo poskytnuto Obecnímu úřadu V., a nikoli správnímu orgánu I. stupně. Navíc jde o doslovný přepis prvního prvostupňového rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informací, který nijak nereaguje na uplatnění odvolací námitky zpochybňující takové odůvodnění.

21. Soud poukazuje i na to, že žalovaný sice v minulosti přistoupil ke zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí, a to pro neuvedení všech ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, ovšem povinný subjekt v druhém prvostupňovém rozhodnutí nezměnil vůbec nic, žádné ustanovení do výroku rozhodnutí nedoplnil ani nerozšířil odůvodnění druhého prvostupňového rozhodnutí o důvody pro odmítnutí žádosti, které žalovanému zaslal ve stanovisku k prvnímu odvolání a na které se žalovaný ve zrušovacím rozhodnutí odkazoval. Je tedy s podivem, že žalovaný uvedený postup povinného subjektu zcela přešel a při opakovaně podaném odvolání proti doslovně znějícímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně tomuto nevytkl tutéž vadu, pro kterou dané rozhodnutí v minulosti zrušil, a navíc správnímu orgánu I. stupně nevytkl ani to, že se neřídil závazným právním názorem žalovaného, jakožto názorem odvolacího orgánu. Soud tak shrnuje, že žalovaný nejenže neodstranil nepřezkoumatelnost druhého prvostupňového rozhodnutí, ale navíc se sám nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, čímž zatížil i vlastní rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Soud proto shledal námitku důvodnou.
22. Zároveň soud uvádí, že judikatura správních soudů klade značný důraz na to, aby výjimky z povinnosti poskytovat informace byly používány pouze v odůvodněných případech, kdy poskytnutí informace koliduje s veřejným zájmem na jejich ochraně anebo s oprávněnými zájmy a právy soukromých osob. Rozhodnutí o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti musí být vždy řádně odůvodněno, a to nejen obecným odkazem na ustanovení zákona, ale i konkrétními skutečnostmi, o které povinný subjekt opírá závěr o tom, že existuje zákonná překážka, která brání poskytnutí informace.
23. Soud tak shledal žalobu důvodnou, a proto bez jednání napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že stejnými nedostatky jako napadené rozhodnutí je zatíženo i druhé prvostupňové rozhodnutí, zrušil soud zároveň i toto rozhodnutí, které napadenému rozhodnutí předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o informace je nepřezkoumatelné, nemohl soud vyhovět návrhu žalobce, aby podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím žalovanému přímo uložil povinnost poskytnout žalobci požadované informace. Takový postup přichází zásadně v úvahu pouze tehdy, je-li rozhodnutí o odepření požadované informace přezkoumatelné (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, a ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, publ. pod č. 1469/2008 Sb. NSS). Zároveň ale soud upozorňuje, že výše popsáný postup by se neuplatnil tehdy, pokud by správní orgány využily nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako procesní obranu a strategii pro neposkytování informací. V takovém případě by soud mohl vyhovět návrhu podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím i tehdy, bylo-li by napadené rozhodnutí

nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 – 73).

24. V dalším řízení se povinný subjekt zaměří na posouzení otázky, zda poskytnuté informace nemohou vést k identifikaci konkrétních fyzických osob z důvodu, že neexistuje veřejně přístupný seznam členů okrskových volebních komisí, na základě kterého by bylo možné v kombinaci s poskytnutými informacemi dané osoby identifikovat. Zváží též, zda informace o nominaci konkrétní politickou stranou vskutku vypovídá o politické orientaci nominované osoby a zda informace o věku a pohlaví nominované osoby spadá mezi citlivé údaje ve smyslu čl. 9 odst. 1 nařízení GDPR (viz dále). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou žalovaný i povinný subjekt v dalším řízení vázány (§ 78 s. ř. s.).
25. Dále soud upozorňuje žalovaného na jím aplikovaný nepřipustný extenzivní výklad nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který prezentoval ve vyjádření k žalobě. V citovaném nálezu Ústavní soud posuzoval ústavnost poskytnutí informace o výši platů pracovníků Magistrátu Statutárního města Zlína. Závěry v tomto nálezu vyslovené, které cituje i žalovaný a které stanovují podmínku postupu při vyřizování žádosti o informace v souladu s testem proporcionality, nejsou obecně použitelné při zpracování jakékoli žádosti o poskytnutí informací, ale je nutné v souladu s tímto nálezem postupovat pouze tehdy, jde-li o žádost o informace, která se týká platů a odměn. Ostatně k tomuto výkladu směřuje i metodické doporučení ministerstva č. j. MV-138779-7/ODOK-2017. Žádost o informace tak nemůže být primárně posuzována podle účelu, k jakému žadatel informace požaduje poskytnout, ale má být posuzována pouze v tom smyslu, zda danému poskytnutí informací nebrání konkrétní zákonné výluky. Soud rovněž uvádí, že není přiléhavá ani aplikace čl. 9 nařízení GDPR, na který žalovaný odkázal ve vyjádření k žalobě, neboť nelze zaměňovat požadované kategorie informací, tj. informaci o politickém subjektu, který člena komise nominoval, a informaci o pohlaví jednotlivých členů s kategoriemi chráněnými citovaným nařízením, tj. politické názory a sexuální orientace fyzické osoby.
26. Aniž by soud hodlal předjímat budoucí rozhodnutí správních orgánů, již nyní upozorňuje na to, že nominace člena okrskové volební komise politickou stranou nebo hnutím není podmiňována příslušností k této politické straně nebo hnutí anebo proklamací podpory této straně nebo hnutí. Taktéž ani pohlaví, tedy to, jestli je někdo muž nebo žena, nevypovídá s jistotou nic o tom, jakou sexuální orientaci daný člověk má. Sexuální orientace není informací specifickou pro konkrétní pohlaví, ale toliko až pro konkrétní fyzickou osobu.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci plně úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 11 228 Kč. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna advokáta ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek (vyjma soudního poplatku).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 27. listopadu 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu